

Arrest

nr. 215 383 van 18 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, en hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 mei 2018 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 december 2018 wordt de verblijfsaanvraag van 14 mei 2018 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers worden op 8 januari 2019 omstreeks 6u29 gehoord.

1.4. Op 8 januari 2019 worden verzoekers omstreeks 9u01 uur in kennis gesteld van de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018.

1.5. Op 8 januari 2019 neemt de verwerende partij in hoofde van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Zij nemen hiervan op dezelfde dag omstreeks 9u20 kennis.

- De eerste bestreden beslissing, genomen voor eerste verzoeker, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: K.

geboortedatum: 16.02.1982

geboorteplaats: Ararat

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij buiten zijn echtgenote en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen andere familieleden heeft in België en dat hij in Armenië nog haar moeder, vader, broers en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes kinderen zijn slechts 8 en 2,5 oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene diende zijn kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkenes dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land

van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdingenzaken en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van haar dochter. Betrokkene diende zijn kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene's dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van zijn kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkenes kinderen niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van de arrestatie van hun ouders is het noodzakelijk hen ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

- De tweede bestreden beslissing, genomen voor tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen, luidt als volgt:

Tweede bestreden beslissing:

“Aan Mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: R.

geboortedatum: 17.08.1992

geboorteplaats: Ararat

nationaliteit: Armenië

+ minderjarige kinderen K. A. M. geboren op 09.01.2011 en K. S. geboren op 03.09.2016

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij buiten haar man en kinderen (welke ook dienen terug te keren naar Armenië) geen andere familieleden heeft in België en dat zij in Armenië nog haar moeder, vader, broers en zussen heeft. Een mogelijk schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Het feit dat betrokkene kinderen in België naar school gaan geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kinderen zijn slechts 8 en 2,5 oud. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RvV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene diende haar kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkene dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkene's oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

Betrokkene diende in 2009 een asielaanvraag in welke na een niet onredelijk lange procedure in 2011 definitief werd geweigerd. Toch diende betrokkene nog 3 keer een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en twee keer op grond van artikel 9bis van die wet. Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen die steeds aan betrokkene werden betekend. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in

het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzake op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen:2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdingenzaken en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Armenië omwille van een taalprobleem van haar dochter. Betrokkene diende haar kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan betrokkenes dochter nood heeft, toont betrokkene niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Betrokkenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land

van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zzij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met haar echtgenoot en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkenes kinderen niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van de arrestatie van hun ouders is het noodzakelijk hen ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.6. Op 8 januari 2018 neemt de verwerende partij voor verzoekers eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze vormen de derde en vierde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op dezelfde dag in kennis worden gesteld.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. Verzoekers bevinden zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 24 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekers maken ook nog gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“5.1.1.

Het hoger belang van het kind

Er kan niet ernstig ontkend worden dat de belangen van kinderen in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van elke bestuurlijke beslissing die die kinderen aangaan. Dit geldt ook bij uitwijzingen van gezinnen met minderjarige kinderen. Niet alleen de ouders worden uitgewezen, ook de kinderen worden uitgewezen.

In het geval van de uitwijzing van een kind is er zelfs een expliciete verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dit is vevat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent in de bestreden beslissing eveneens expliciet dat het hoger belang van het kind in overweging genomen moet worden.

“In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.”

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat het hoger belang van het kind in voorliggend geval niet geschonden zou zijn.

5.1.3.

De Raad voor Vreemdelingenzaken is bijgevolg principieel bevoegd om er op toe te zien of de Dienst Vreemdelingenzaken het hoger belang van het kind effectief en op redelijke wijze beoordeeld heeft, dit in overeenstemming met het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet immers toe op de correcte naleving van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, tenzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient bijgevolg na te gaan of de motivering omtrent het hoger belang van het kind in casu draagkrachtig is en in overeenstemming met het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5.1.4.

Er kan ernstig betwijfeld worden of de beslissing van uitwijzing genomen is in het hoger belang van het kind.

Het hoger belang van het kind is geen loos begrip dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrijelijk en zonder rechterlijke toetsing kan invullen.

Om het principe van het hoger belang te toetsen is het noodzakelijk om te verwijzen naar het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Dit artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Uit dit artikel kan afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt :

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Aangezien het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het hoger belang van het kind bij de beslissing tot verwijdering expliciet waarborgt, dient waargenomen te worden dat het kind het recht heeft om zich te beroepen op zijn morele integriteit en ondermeer het recht kan doen gelden op de maatregelen die zijn ontwikkeling bevorderen.

Indien de beslissing van uitwijzing het belang van het kind schendt, dan moet de beslissing vernietigd te worden.

5.1.5.

Toegepast op de bestreden beslissing kan er allereerst vastgesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de belangen van het kind wel geschonden zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat er “opgemerkt kan worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bijgevolg dat het de ouders zijn die op de eerste plaats de belangen van het kind schaden omdat zij zich in illegaal verblijf nestelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt de ouders bijgevolg expliciet verantwoordelijk voor de positie van hun kinderen.

Evenwel is dit niet de beoordeling die de Dienst Vreemdelingenzaken moet maken in het licht van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het hoger belang van het kind weegt door voor alle kinderen, legaal en illegaal. Begeleid of niet begeleid.

Kinderen bevinden zich in een kwetsbare positie en dienen bijgevolg in hun eigen gerechtvaardigd belang erkend te worden. Het is ook niet zomaar dat het artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet definieert dat zowel begeleide als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kwetsbare personen uitmaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken plaatst de keuze van de ouders boven het welzijn en het belang van de kinderen.

De Vreemdelingenwet verplicht de Dienst Vreemdelingenwet evenwel expliciet om het belang van het kind ook bij de verwijdering te beoordelen. Hierbij is de overweging dat de ouders verantwoordelijk zijn voor de illegale situatie van de kinderen niet relevant in het licht van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het zijn immers niet de kinderen zelf die de keuze hebben gemaakt om in illegaal verblijf te blijven.

Zelfs al bevinden deze kinderen zich in illegaliteit, zij hebben een hoger belang die ook moet beoordeeld worden, los van de keuzes die hun ouders gemaakt hebben.

Net ter bescherming van die kinderen voorziet het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet expliciet dat deze toetsing dient te gebeuren.

5.1.6.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat evenwel nog een stap verder en motiveert dat het de ouders zijn die “bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie”.

Het spreekt voor zich dat deze redenering niet uitlegt waarom er geen rekening dient gehouden te worden met het gerechtvaardigd belang dat A.-M. zelf heeft.

A.-M. die al schoolplichtig is en zich in het tweede leerjaar bevindt, wil niets liever dan terug te gaan naar haar vertrouwde school en vrienden-en kennissenkring. Het is, los van de keuze die de ouders maken, in het wezenlijk belang van ieder kind dat zij school loopt, ook als die zich in een illegale situatie bevindt.

A.-M. wordt nu door de Dienst Vreemdelingenzaken hardhandig duidelijk gemaakt dat zij zich met haar ouders in illegaal verblijf bevindt terwijl zij net als ieder ander kind niets anders wil dan in haar vertrouwde omgeving in België opgroeien.

A.-M. is in België geboren en opgegroeid. Dat haar ouders kozen voor verblijf in België, kan A.-M. niet verweten worden. Zij was zelfs nog niet geboren toen haar ouders in België aankwamen. En net daarom mag het gegeven dat A.-M die keuze nooit gemaakt heeft niet in de weg staan dat het gerechtvaardigd belang dat A.-M. heeft, daadwerkelijk onderzocht en beoordeeld wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe expliciet.

Het is dan ook problematisch dat de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet motiveert dat het de keuze van de ouders was om het schoolbezoek van hun kind in precair verblijf te laten plaatsvinden. Het gegeven dat het schoolbezoek in illegaal verblijf plaatsvond is bij de beoordeling van het hoger belang van het kind aldus irrelevant.

Het is daarentegen wel relevant om na te gaan welke de bindingen zijn van het kind met België en of het kind concrete noden heeft die moeten doen besluiten dat het hoger belang van het kind rechtvaardigt dat het kind niet wordt uitgewezen.

5.1.7.

Tegelijkertijd erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat het niet de keuze van de kinderen was om in België te leven. Hun illegaliteit in België of de verantwoordelijkheid van de ouders voor deze situatie is bijgevolg irrelevant bij de beoordeling van het hoger belang van de kinderen, te meer de evaluatie van het hoger belang van het kind net verplicht is bij de uitwijzing.

A.-M. mag niet gestraft worden voor de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het de initiële fout is van haar ouders om in België te blijven. Volwassen personen kan men verantwoordelijk stellen voor hun daden, kinderen evident niet.

Kinderen zijn per definitie kwetsbaar en kan men nooit verantwoordelijk stellen voor het gedrag van de ouders. Noch kan men die kinderen hun gerechtvaardigd belang ontzeggen door te verwijzen naar het gedrag van hun ouders.

Dit betekent bijgevolg dat het hoger belang van het kind daadwerkelijk en concreet getoetst moet worden, op autonome wijze, zonder dat de link gelegd wordt met het gedrag van de ouders.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert nochtans dat het belang van de kinderen reeds geschaad zijn door de bewuste keuze van de ouders om hen in illegaal verblijf naar school te lopen. Het spreekt voor zich dat het in ieder geval in het belang van die kinderen zelf is om school te lopen, ook als zij zich in illegaal verblijf bevinden.

5.1.8.

Eerder dan naar het belang van de kinderen te kijken wilt de Dienst Vreemdelingenzaken vermijden dat de ouders zouden 'beloond' worden met verblijfsrecht door zich te verschuilen achter hun schoolplichtige kinderen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert zelfs in casu dat de betrokken ouders zijn kinderen diende "te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen hun moedertaal aan te leren".

Dergelijke voorstelling is evenwel simplistisch, zelfs foutief (zie verder) en schaadt het gerechtvaardigd belang dat het minderjarig kind A.-M. terzake heeft.

Zoals eveneens verder zal blijken heeft A.-M. wel degelijk een specifieke nood en kampt zij met een verstoorde taalontwikkeling. Hierdoor denkt en drukt A.-M. zich uit in het Nederlands. Zij leest en schrijft in het Nederlands. Omwille van die specifieke taalontwikkeling werden de ouders door de school doorverwezen naar een logopediste.

Daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de ouders hun kind hadden dienen te beschermen tegen de mogelijke nadelen door hun kind het Armeens te leren, is dit manifest onjuist. Verzoekers kunnen hiervoor dienstig verwijzen naar de verklaring van mevrouw E. die in het regularisatiedossier opgenomen is en uitdrukkelijk in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie geciteerd werd. De Dienst Vreemdelingenzaken had bijgevolg kennis van deze verklaring. Uit de verklaring blijkt dat A.-M. een jaar bijles Armeens volgde bij mevrouw E. E..

Met andere woorden, de ouders hebben wel degelijk getracht hun kind het Armeens aan te leren dit in strijd met wat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert.

Evenwel getuigde mevrouw E. dat A.-M. het bijzonder moeilijk heeft om het Armeens te spreken, zelfs na maandenlange pogingen (zie stuk 5).

De ervaring van mevrouw E. is niet 'uitgevonden' en vindt een objectieve voedingsbodem nu de school A.-M. zelf doorverwezen heeft en er gebleken is dat A.-M. een verstoorde taalontwikkeling heeft.

De ouders zijn niet verantwoordelijk voor deze situatie aangezien, zoals blijkt uit de verklaring van de logopediste (zie stuk 6) deze verstoorde taalontwikkeling zich ook in de moedertaal zal voordoen. A.-M. denkt en drukt zich uit in het Nederlands. Zij leest en schrijft in die taal. De logopediste meent dat een verandering van omgeving traumatisch kan zijn voor het kind en bijgevolg nefast voor de ontwikkeling en het welzijn van A.-M..

Het spreekt voor zich welk concreet belang A.-M. heeft. Zij is geboren in België en hier opgegroeid. Zoals de logopediste opmerkt denkt en drukt zij uit in het Nederlands, niet het Armeens. Omwille van de verstoorde taalontwikkeling zal zij bijzonder leed ondervinden indien zij alsnog onderwijs dient te volgen in Armenië. Er mag zelfs opgemerkt worden dat de Armeense taal bijzonder ver staat van het Nederlands en er geen overeenkomsten zijn.

Het is dan ook ongehoord dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder deze concrete elementen werkelijk verder te onderzoeken, stelt dat het hoger belang van het kind niet geschonden zou zijn.

Het hoger belang van het kind dient bij verwijderingsmaatregelen in overeenstemming met het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet daadwerkelijk en in concreto beoordeeld te worden.

Een stereotiepe motivering is evident niet afdoende.

De motivering dat de ouders de belangen van het kind schaden en zij A.-M. niet beschermd hebben door haar het Armeens te leren zonder rekening te houden met de specifieke taalproblemen van A.-M., is bijgevolg geen draagkrachtig argument om te stellen dat er geen schending waarneembaar is van het hoger belang van het kind. Een belangenafweging moet nog steeds gebeuren met respect voor het hoger belang van het kind.

5.1.9.

Het hoger belang van het kind dient daadwerkelijk onderzocht te worden en niet beknot te worden door de vaststelling dat de ouders indertijd hebben gekozen voor illegaal verblijf.

Het zijn trouwens die zelfde ouders die oprecht meenden dat het in het belang van hun kinderen was om in België te blijven. Ook die keuze mag de kinderen niet kwalijk genomen worden.

Het zijn trouwens die ouders die uiteindelijk wel getracht hebben om hun illegaal verblijf te doen ophouden, in het belang van hun kinderen en die om die reden een verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hier komt duidelijk het spanningsveld tot uiting waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken wilt vermijden dat ouders het verblijfsrecht verkrijgen omwille van hun schoolplichtige kinderen. Nogmaals dergelijke voorstelling is simplistisch te noemen omdat de ouders vaak heel oprecht menen dat het wel degelijk in

het belang van hun kinderen is, om hun kinderen op te laten groeien in België. In casu is zelfs gebleken dat A.-M. een verstoorde taalontwikkeling heeft.

Verzoekers meenden oprecht dat zij om humanitaire redenen het verblijfsrecht konden aanvragen. Nu de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag ingediend in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet afwees, zullen zij zich genoodzaakt zien om deze aan te vechten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Want ook in de weigeringsbeslissing conform het artikel 9bis Vreemdelingenwet betekend op dezelfde dag als de uitwijzingsbeslissing komt dezelfde stereotiepe redenering naar voren m.b.t. het belang van het kind.

Dit wijst er eigenlijk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken die de weigeringsbeslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet reeds nam op 04/12/2018 en verzoekers dus nog niet uitdrukkelijk gehoord had op datum van 08/01/2019 in het kader van het hoorrecht (zie het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie), niet daadwerkelijk van plan was om het hoger belang van het kind daadwerkelijk te betrekken. Voor zover nodig benadrukken verzoekers nogmaals dat zij ook tegen de weigeringsbeslissing conform art. 9bis Vreemdelingenwet beroep zullen aantekenen.

5.1.10.

In de bestreden beslissing verwijt de Dienst Vreemdelingenzaken de ouders zoals eerder reeds aangehaald dat zij de kinderen niet hebben beschermd tegen de nadelen van een eventuele terugkeer door hen hun moedertaal aan te leren. De ouders zouden ook niet aantonen waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen aanleren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

“Betrokkene diende haar kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen toont bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen aanleren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.”

Dit verwijt raakt kant noch wal.

- 5.1.10.1.

Allereerst dienen de verzoekers op te merken dat zij wel degelijk getracht hebben om hun kinderen Armeens te leren. A.-M. heeft zelfs bijles gekregen. De verzoekers kunnen hiervoor dienstig verwijzen naar de verklaring van mevrouw E. E. die in het regularisatiedossier zit.

Uit die verklaring blijkt dat A.-M. een jaar bijles volgde bij een leerkracht Armeens mevrouw E. E.. Zij getuigde dat A.-M. het bijzonder moeilijk heeft om het Armeens te spreken, zelfs na maandenlange pogingen. A.-M. denkt en drukt zich uit in het Nederlands.

- 5.1.10.2.

Ten tweede omtrent de opmerking dat niet aangetoond is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dienen verzoekers nogmaals te wijzen naar de verklaring van mevrouw E. E. (zie stuk 5). Mevrouw E. is van mening dat het voor A.-M. bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren.

In haar verklaring stelt mevrouw E. E. het volgende:

“(...) Zij begrijpt het Armeens maar heeft het bijzonder moeilijk om te spreken, zelfs na maandenlange pogingen. Ze spreekt enkel Nederlands.

Ik ben van mening dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren.

Haar ouders focussen zich thans ook op de Nederlandse taal om haar alle kansen in het leven te geven. Mari weigert immers Armeens te leren en te spreken.

Het is mijn mening dat het in het belang is van het kind om haar integratieproces in België niet nodeloos te verstoren. Dit zal niet allen haar vooruitgang niet ten goede komen, maar zal haar ook bijzonder veel stress bezorgen.”

Dat er zich problemen stellen omtrent de taalontwikkeling bij A.-M. kan niet ernstig ontkend worden. A.-M. werd zelfs doorverwezen door de school naar de logopedie. De ouders van A.-M. hebben die raad onmiddellijk opgevolgd.

Het verwerven van taal loopt verstoord bij A.-M.. Een verstoorde taalontwikkeling uit zich in alle talen die een kind leert, ook de moedertaal.

Mevrouw A. A., logopediste van A. M. stelt onder meer het volgende:

“(…)

Aangezien A., ondanks haar taalmoelijkheden, goed verstaanbaar is in het Nederlands, is ze nog volop bezig met het verwerven van de Nederlandse taal. Het veranderen ‘van leefomgeving/land’ kan traumatisch zijn en de nodige moeilijkheden met zich meebrengen, zowel haar emotionele toestand (stress, onzekerheid) als voor haar schoolse prestaties. Het Nederlands is momenteel de enige taal waarin ze nadenkt, zich kan uitdrukken en kan lezen en schrijven. Het leren van een andere taal zal voor A. een moeizamer en trager proces zijn dan voor andere kinderen van haar leeftijd.”

(zie stuk 6)

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg tegen de stukken in, gesteld dat er geen enkele aanwijzing is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Armeens. Het jongste kind is weliswaar nog jong, maar voor A.-M. die in het tweede leerjaar lagere school zit, gaat die gratuite bewering niet op. A.-M. lijdt aan een verstoorde taalontwikkeling. Gezien A.-M. in het Nederlands denkt, zich uitdrukt, leest en schrijft zal een uitwijzing naar Armenië een bijzondere schade inhouden. Een uitwijzing zal in concreto nefast zijn voor de ontwikkeling en het welzijn van dit kind. Een uitwijzing kan in deze omstandigheden onmogelijk in het hoger belang zijn van dit kind.

5.1.11.

Uit het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

In concreto dient opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer licht gaat over het welzijn van A.-M., het oudste, schoolplichtige kind. Zij behoeft bijzondere begeleiding.

A.-M. spreekt, leest en schrijft eigenlijk enkel in het Nederlands. Zij begrijpt het Armeens wel maar heeft bijzondere moeilijkheden om het te spreken.

Mevrouw E. E. getuigde dat A.-M. het bijzonder moeilijk heeft om het te spreken, zelfs na maandenlange pogingen. Zij is van mening dat het voor A.-M. bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren (zie stuk 5).

Het zou van kwade wil getuigen om te beweren dat deze verklaring vooringenomen en subjectief is. De verklaring van mevrouw E., die toch ervaring heeft als lerares, is volledig te objectiveren.

De ouders gaan bijgevolg sinds 23/11/2016 wekelijks met A. M. naar de logopedist.”

5.1.12.

In de regularisatie-aanvraag die door de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen werd op datum van 04/12/2018 maar die pas betekend werd op dezelfde datum als de uitwijzingsbeslissing zijnde 08/01/2019, werden de hoger aangehaalde specifieke getuigenissen en verklaringen door de verzoekers aangehaald.

De Dienst Vreemdelingenzaken hanteert in de regularisatie-weigering dd. 04/12/2018 dezelfde denkwijze met betrekking de scholing in illegaliteit en de noodzaak van de ouders om hun kinderen te beschermen tegen de nadelige gevolgen door hen het Armeens aan te leren.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in deze weigeringsbeslissing eveneens dat de betrokkenen niet tonen "dat hun dochter bij een terugkeer naar Armenië, in een volledig Armeenstalige gemeenschap waarin alle dagelijkse activiteiten in het Armeens plaatsvinden, niet in staat zal zijn het Armeens aan te leren. Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan hun dochter nood heeft, betrokkenen tonen niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Het is louter de mening van een logopediste dat deze hulp in Armenië niet te garanderen is."

Verzoekers hebben bij de hoger geciteerde weigeringsbeslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet alvast 2 bedenkingen.

- 5.1.12.1.

Ten eerste stelt zich de vraag waarom de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met de specifieke nood van A.-M., die aldus niet ontkend kan worden, niet verder onderzocht.

Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt op algemene wijze dat A.-M. het Armeens kan leren en dat er niet aangetoond is dat er geen logopedische hulpverlening bestaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt in die beslissing geen enkele bron of rapport aan die aantoont dat logopedische hulp specifiek voor A.-M. wel degelijk beschikbaar is. Ook weerlegt de Dienst Vreemdelingenzaken de concrete noden van A.-M. niet aan de hand van objectieve elementen.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen gedegen onderzoek gevoerd. De zorgvuldigheidsverplichting is bijgevolg geschonden.

- 5.1.12.2.

Ten tweede dient er waargenomen te worden dat de verzoekers pas op datum van 08/01/2019, omstreeks 7-8 uur 's morgens gehoord werden in het kader van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Zij werden eerder die ochtend om 05.35 's morgens meegenomen bij hun thuis door de politie.

Zij kregen de regularisatiebeslissing in toepassing van het artikel van 9bis Vreemdelingenwet met de concrete weigeringsmotieven aangaande A.-M. pas betekend op datum van 08/01/2019 om 09.01 uur. De bijlage 13 septies en de bijlage 13 sexies werden om 9.20 uur aan verzoekster Hayrapetyan betekend. De bijlage 13 septies en de bijlage 13 sexies werden om 9.23 uur aan verzoeker Khmoyan betekend.

Met andere woorden, verzoeker en verzoekster werden pas in kennis gesteld van de concrete weigeringsmotieven van de regularisatiebeslissing NADAT zij al gehoord werden in het kader van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Toch zal dit de Dienst Vreemdelingenzaken niet beletten om op datum van 04/12/2018 in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet én dus voorafgaandelijk aan het horen op 08/01/2019 reeds expliciet te motiveren dat de betrokkenen "niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt, te meer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is".

Met andere woorden, op datum van 04/12/2018 werd reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet geoordeeld dat er geen schending is van het belang van het kind bij terugkeer naar het land van herkomst terwijl verzoekers voor het nemen van de uitwijzingsbeslissing op 08/01/2019 nog dienden gehoord te worden in het kader van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De verplichte toetsing in het kader van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet was dus een louter formele afhandeling, nu de Dienst Vreemdelingenzaken reeds expliciet in de beslissing van 04/12/2018 had geoordeeld dat het belang van het kind bij terugkeer niet geschonden was.

5.1.13.

Het hoger belang van het kind dient specifiek getoetst te worden.

Om dit hoger belang te toetsen, moet er volgens de VN Kinderrechtencomité een best interest assesment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Het gaat hier om de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14) dat expliciet stelt dat er een best interest assesment dient te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dergelijke richtlijnen op te volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op de dag van de uitwijzingsbeslissing een ambtenaar met de politiediensten meegestuurd. Deze heeft volgens de bestreden beslissing een formulier hoorrecht ingevuld.

Evenwel kan men zich ernstig vragen stellen bij deze werkwijze aangezien de regularisatiebeslissing zelf die op datum van 04/12/2018 reeds motiveert omtrent het belang van het kind en de terugkeer, pas op datum van 08/01/2019, om 09.01 uur betekend werd.

- De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet dat de betrokkenen “niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt, te meer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is”.

- De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet eveneens in een volgende alinea dat de ‘general comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag waarbij verschillende elementen (mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid en recht op onderwijs) niet rechtstreeks ingeroepen kunnen worden.

- Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de weigeringsbeslissing 9bis Vreemdelingenwet dat de ouders niet aantonen dat de kinderen in Armenië niet met de nodige zorg en bescherming zich verder kunnen ontwikkelen, waardoor betrokkenen “niet aannemelijk maken dat een terugkeer de belangen van hun kinderen schaadt”.

Uit deze motivering dient afgeleid te worden dat een best interest assesment met betrekking tot de kinderen niet is tot stand gekomen.

Minstens dient hieruit afgeleid te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de diverse elementen zoals de mening van het kind, identiteit van het kind, (...), zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind en recht op onderwijs niet dienden afgetoetst te worden.

Nochtans zal dit de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel niet beletten om in de beslissing conform het artikel 9bis Vreemdelingenwet reeds te motiveren dat een terugkeer het belang van het kind niet zal schenden.

Uit deze oplijsting blijkt dat de uiteindelijke uitwijzingsbeslissing reeds genomen was. De beslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet stelde al dat het belang van het kind niet geschonden zal zijn bij terugkeer.

- De verplichte toetsing in het artikel van 74/13 Vreemdelingenwet én het verplichte horen in toepassing van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie waren bijgevolg een loutere formaliteit, die nog vervuld moesten worden, puur voor de schijn.

- Komt daarbij nog dat de verzoekers gehoord werden voorafgaand aan de uitwijzingsbeslissing, terwijl de verzoekers zelfs nog niet in kennis gesteld waren van de motiveringsgronden van de regularisatieweigering.

Evenwel is het voorafgaandelijk horen conform het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie niet op te vatten als een pure formaliteit, te meer het hoger belang van het kind expliciet in overweging dient genomen te worden in overeenstemming met het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Elementen die hierbij expliciet in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn aldus de volgende :

- *Mening van het kind ;*
- *Identiteit van het kind ;*
- *Behoud van de familiale banden ;*
- *Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- *Kwetsbaarheid ;*
- *Recht op gezondheid ;*
- *Recht op onderwijs.*

Uit het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan effectief afgeleid worden dat het gerechtvaardigd belang dat kinderen hebben er ondermeer in bestaat dat zij de nodige bescherming en zorg krijgen, nodig voor hun welzijn. Ook mogen zij vrijelijk hun mening uiten.

De bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met de belangen van de minderjarige kinderen en baseert haar motivering op ongefundeerde beweringen en hypothesen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had bovendien reeds via haar (nog niet betekende) regularisatiebeslissing dd. 04/12/2018 geoordeeld dat een terugkeer naar Armenië de belangen van het kind niet zouden schaden.

In concreto dient opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer licht gaat over het welzijn van A.-M., het oudste, schoolplichtige kind. Zij behoeft bijzondere begeleiding.

A.-M. spreekt, leest en schrijft eigenlijk enkel in het Nederlands. Zij begrijpt het Armeens wel maar heeft bijzondere moeilijkheden om het te spreken. Zij kampt met een verstoorde taalontwikkeling.

Zoals reeds aangehaald volgde A.-M. een jaar bijles bij een leerkracht Armeens mevrouw E. E.. Zij getuigde dat A.-M. het bijzonder moeilijk heeft om het te spreken, zelfs na maandenlange pogingen. Zij is van mening dat het voor A.-M. bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren.

De verklaring van de logopediste objectieveert de problematiek waarmee A.-M. kampt. De logopediste bevestigt dat A.-M. de nodige bescherming en zorg dient te krijgen. Zij bevestigt eveneens dat een verandering van leefomgeving traumatisch kan zijn.

Het is duidelijk dat een uitwijzing niet in hoger belang van A.-M. kan zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet buigen op een gedegen onderzoek.

Het verbaast toch om te lezen in de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet met zekerheid kan zeggen dat A.-M. in het tweede leerjaar zit: "Betrokkenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien – in het tweede leerjaar."

Hoe kan dan volgehouden worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoger belang van het kind zorgvuldig afwoog als de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet met zekerheid weet of zij in het tweede leerjaar zit.

Verzoekers mogen hieruit terecht afleiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verstoorde taalontwikkeling bij A.-M. niet gedegen onderzocht in het licht van een mogelijke terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt tegen de stukken in, gesteld dat er geen enkele aanwijzing is dat de kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Armeens. Het jongste kind is weliswaar nog jong, maar voor A.-M. die in het tweede leerjaar lagere school zit, gaat die gratuite bewering niet op. A.-M. lijdt aan een verstoorde taalontwikkeling. Gezien A.-M. in het Nederlands denkt, zich uitdrukt, leest en schrijft zal een uitwijzing naar Armenië een bijzondere schade inhouden. Een uitwijzing zal in concreto nefast zijn voor de ontwikkeling en het welzijn van dit kind. Een uitwijzing kan in deze omstandigheden onmogelijk in het hoger belang zijn van dit kind.

5.1.14.

Het louter poneren door de Dienst Vreemdelingenzaken van een algemene ongefundeerde stelling dat het hoger belang van het kind niet geschonden zal zijn kan bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering worden genoemd. Er kan verondersteld worden dat de aangehaalde gronden tot vernietiging kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient geschorst te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag onzorgvuldig te werk.”

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“5.2.1.

Artikel 7 bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

”

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

5.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bijgevolg expliciet na te gaan en te motiveren of het artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden zal zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert omtrent het privé-leven van de verzoekers :

“Al deze aanvragen werden geweigerd, beslissingen aan betrokkene werden betekend. Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privé-leven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.”

5.2.3.

De bestreden beslissing stelt bijgevolg dat verzoekers zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en zeker van hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen samen met hun kinderen te 2140 Borgerhout, aan de Turnhoutsebaan 101.

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing tot uitwijzing schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over uitwijzing het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op die pertinent is.

De verzoekers vragen om niet alleen het artikel 7 maar ook het artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie te willen eerbiedigen.

“Artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Het beroeps- en gezinsleven

1. Het gezin geniet bescherming op juridisch, economisch en sociaal vlak.”

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de gezinssituatie van de verzoekende partijen.

De verzoekers hebben in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw concreet uiteen gezet waarom de minderjarige verzoekende partijen geen band hebben met het land van hun ouders.

Ze doen dit verwijzende naar de concrete elementen van het dossier en voegden diverse verklaringen toe.

De verzoekers wezen op het feit dat de minderjarigen nooit in Armenië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt. Ze hebben niets anders gekend.

De verzoekers hebben ook de stukken voorgelegd waaruit blijkt dat er bij A.-M. een verstoorde taalontwikkeling is en dat zij logopedische ondersteuning krijgt. Verzoekers legden dienaangaande de verklaring voor van mevrouw E. die stelde dat zij A.-M. bijles Armeens gaf doch dat dit bijzonder moeizaam verliep (zie stuk 5).

De ouders gaan bijgevolg sinds 23/11/2016 wekelijks met A. M. naar de logopedist. De logopedist bevestigt dat de taalontwikkeling verstoord is (zie stuk 6).

De verzoekers willen eveneens benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

Waar de verwerende partij zeer licht over gaat, door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen.

Dit is inderdaad zo, doch de geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

- De geboorte in een bepaald land is een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.

- De kinderen van de verzoekers moeten bij terugkeer naar het land van herkomst van hun ouders terug opnieuw beginnen. Zeker in het geval van A.-M. is dit een bijzonder heikel gegeven.

- De kinderen van de verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor de daden van hun ouders.

Het was niet de keuze van de kinderen om geboren te worden en school te lopen in irregulier verblijf in België. De verwerende partij erkent dit trouwens door in de bestreden beslissing het volgende te stellen:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

DVZ laat in ieder geval uitschijnen dat schoolplichtige kinderen in irregulier verblijf niet geregulariseerd kunnen worden. Dit maakt dus een beoordeling ten gronde uit, eerder dan een beoordeling van een buitengewone omstandigheid.

Het artikel 9bis Vw stelt overigens nergens dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen, ook zij die zich in irregulier verblijf bevinden, geen buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn.

Een kind is ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk voor de daden van zijn ouders en heeft daar geen inspraak in.

De kinderen zijn te beschouwen als ‘dreamers’. Dit is een term die in de VS ook gehanteerd wordt om de illegale kinderen van migranten te benoemen die school lopen en willen werken en hun toekomst legaal willen uitbouwen in een land die zij eveneens als het hunne beschouwen.

(zie <https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/who-and-where-dreamers-are-revised-estimates>)

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveerde evenwel dat uit “de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privé-leven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.”

Verzoekers hadden wel degelijk de gerechtvaardigde verwachting dat zij geregulariseerd konden worden. Zij kunnen dienaangaande nuttig verwijzen naar een regularisatiedossier van een Armeens gezin G.G. dat quasi identiek is.

Verzoekers leggen de regularisatie-aanvraag van de familie G.G. en hun positieve beslissing voor. Tevens leggen zij een van de verweernota's voor van de DVZ (zie stukken onder 8). De regularisatie-aanvraag van G.G. werd ingediend op datum van 08/10/2018 en werd na nog geen 2 maanden zijnde op datum van 23/11/2018 positief beslist.

De verzoekers zelf dienden hun aanvraag in op 14/05/2018 maar kregen daarentegen wel een weigeringsbeslissing op 04/12/2018.

Het geregulariseerde gezin G.G. betreft eveneens een gezin met 2 jonge kinderen dat sinds 13/11/2008 in België is. Dit gezin G.G. heeft eveneens geen andere familie in België.

Het oudste kind is geboren in België op 10/07/2009.

- Het gezin G.G. heeft meerdere aanvragen ingediend overeenkomstig het artikel 9ter Vreemdelingenwet, meer bepaald op 11/07/2009, op 11/04/2011, op 27/07/2011 en op 08/06/2012.

- Ook dat gezin G.G. heeft meerdere regularisatie-aanvragen in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend, meer bepaald op 07/11/2012, 02/06/2014 en 12/07/2017.
- Ook dat gezin G.G. heeft meerdere bevelen niet opgevolgd. Er waren in casu uitwijzingsbevelen op 09/09/2013, op 28/07/2014 en op 12/10/2017.
- Ook kreeg dat gezin G.G. een inreisverbod voor 3 jaren op 09/09/2013.
- Dat gezin werd zelfs een SEFOR-ambtenaar toegewezen.

In vergelijking met verzoekers situatie kan alleen opgemerkt worden dat het oudste kind 1 jaar en 6 maanden ouder is. Dat kind zit in het derde lagere, terwijl A.-M. in het tweede lagere zit.

Het gezin G.G. is 1 jaar eerder in België dan het gezin K.-H..

Deze verschillen kunnen evenwel niet objectieverbaar aantonen waarom zij wel geregulariseerd werden en verzoekers niet.

Bovendien hadden geen van die 2 kinderen in het gezin G.G. een specifieke nood daar waar A.-M. dit wel aantoonbaar heeft.

Er kan dus gesteld worden dat de bestreden beslissing de toetsing met het redelijkheidsbeginsel niet doorstaat. Verzoekers hadden wel degelijk een gerechtvaardigde verwachting, mede in het belang van de kinderen.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.”

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 74/9, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekers maken ook nog gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“5.3.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

5.3.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

5.3.3.

De aangevochten beslissing stelt het volgende :

„ ... risico op onderduiken ..;”

„... niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum / verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”

Er wordt tevens beslist om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en om onmiddellijk over te gaan tot terugleiding.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

“ REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

(...)

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij (...).

(...)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT-woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen :

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet meer of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT-woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. (...)

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

(...)

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 08.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij of een van haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting beïnvloedt, niet volstaat om een schending om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

5.3.4.

Het moge vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet op een afdoende manier waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en waarom onmiddellijk wordt teruggeleid.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Meer nog, de wettelijke regeling wordt niet gevolgd inzake de uitwijzing van gezinnen.

- 5.3.4.1.

Het Koninklijk Besluit werkt voor wat betreft gezinnen die zich in onwettig verblijf ophouden, een cascadesysteem uit zoals voorgeschreven door het artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt bij een beslissing tot terugleiding, over een aantal vrijheidsbeperkende maatregelen, bijvoorbeeld het verplicht verblijf te houden op een bepaald adres.

Een gezin kan de mogelijkheid krijgen om in de eigen woning te verblijven onder bepaalde voorwaarden.

Wanneer het gezin zich niet houdt aan de voorwaarden, kan het worden vastgehouden "tenzij andere afdoende maar dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast."

Verzoekers konden een waarschuwing, een vasthouding in een woonunit of een preventieve maatregelen krijgen zoals voorzien in het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De beslissing van terugleiding overweegt geen enkele van deze andere mogelijkheden en motiveert ook niet waarom deze maatregelen niet werden toegepast ten aanzien van de verweerster.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de besteden beslissing de artikelen 7, 27 § 3, 62 Vreemdelingenwet, 110quaterdecies § 1 van het KB van 8 oktober 1981 ter uitvoering van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

- 5.3.4.2.

Verzoekers hebben eveneens geen SEFOR-ambtenaar toegewezen gekregen.

Zij werden enkel en alleen op datum van 08/01/2019 voor het eerst gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent in de bestreden beslissing dat verzoekers op 08/01/2019 gehoord werden : "Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen."

Tegelijkertijd verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar het gegeven dat de familie in 2014, zijnde meer dan 4 jaren geleden, toen er zelfs maar sprake was van 1 kind, toegewezen werd aan een FITT-woning.

Hiermee erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat sindsdien én eveneens na de regularisatieweigering van 20/12/2018, er geen contacten geweest zijn tussen de verzoekers en een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, ook niet met een SEFOR-ambtenaar.

Het is pas voor het eerst bij de ophaling door de politie om 05.35 uur 's morgens dat een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken de opdracht krijgt om in contact te komen met verzoekers.

5.3.5.

Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich verschuilt achter het gegeven dat de verzoekster ontsnapte uit de FITT-woning.

"Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet meer of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT-woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

- 5.3.5.1.

Ondanks het gegeven dat verzoekende partijen zich onttrokken aan de maatregel, kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich hier niet zonder meer achter verschuilen.

De familiale situatie van het gezin is ondertussen veranderd.

Er was toen enkel sprake van één kind. Dit kind was overigens 3 jaar oud.

Er zijn ondertussen 2 kinderen in het gezin, en bij A.-M. werd na de gebeurtenissen in 2014, een specifieke nood ontdekt.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient te erkennen dat de gezinssituatie dermate veranderd is dat zij zich niet kan beroepen op het feit alleen dat partijen zich onttrokken aan de maatregel m.b.t. de FITT-woning en er geen gevolg gegeven werd aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze verwijzing kan niet volstaan gezien er een belangrijk tijdsverloop is en het laatste bevel ondertussen dateerde van 26/05/2014.

- 5.3.5.2.

In het arrest van Bistieva tegen Polen dd. 10/04/2018 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Polen veroordeeld wegens een schending van het artikel 8 E.V.R.M. (zie stuk 9, EHRM, Bistieva e.a. tegen Polen, nr. 75157/14 dd. 10/04/2018).

Wat dit arrest interessant maakt is dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het risico op onderduiken niet opnieuw onderzocht werd en dat alternatieven niet overwogen werden.

Polen argumenteerde in dit arrest dat er geen sprake was van inmenging in het gezinsleven omdat de moeder nooit gescheiden werd van haar kinderen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaalt dat het loutere feit dat de gezinseenheid behouden blijft, niet volstaat om het beweren dat het recht op gezinsleven nageleefd wordt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat de overheid rekening moet houden met het Kinderrechtenverdrag en het hoger belang van het kind.

Ook het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet erkent expliciet dat rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat er ernstige twijfels zijn omtrent het gegeven dat rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind.

In de zaak Bistieva tegen Polen oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er weliswaar een risico op onderduiken bestond omdat het gezin eerder naar Duitsland was gevlucht.

Evenwel oordeelt het Hof dat het risico op onderduiken opnieuw had moeten onderzoeken toen de vader het gezin vervoegde.

In huidige zaak zijn er parallellen aan te treffen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijt de verzoekers zich te hebben onttrokken aan de FITT-woning in 2014 en het laatste bevel dd. 26/05/2014 niet te hebben opgevolgd.

In dat opzicht zou men de Dienst Vreemdelingenzaken nog kunnen volgen, ware het niet dat deze gebeurtenis zich reeds meer dan 4 jaren geleden voordeed en de gezinssituatie dermate gewijzigd is.

Het gezin bestaat nu uit 2 minderjarige kinderen. A.-M. volgt het 2de leerjaar in de lagere school en heeft een uitgebreide vrienden- en kennissenkring.

A.-M. heeft bovendien een specifieke nood. Zij kampt met een verstoorde taalontwikkeling. Dit gegeven was in 2014 nog niet bekend aangezien deze problematiek pas in 2016 aan het licht kwam. De school verwees de ouders daarom door naar de logopedie om het kind te ondersteunen.

Er kan door de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet zonder meer gesteld worden dat het risico op onderduiken niet opnieuw diende onderzocht te worden, zonder dat alternatieven overwogen werden.

Verzoekers hebben zoals blijkt uit de bestreden beslissing nogmaals verklaard dat zij niet terug kunnen naar Armenië omwille van het taalprobleem van hun dochter.

Het is in dat opzicht zelfs bijzonder merkwaardig dat de verzoekers nu zij opgesloten zijn, te horen krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij nu zullen nagaan welke ondersteuning er in Armenië mogelijk is, ondermeer op basis van logopedie. Er kan dus onmogelijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken met kennis van zaken en met respect voor het proportionaliteitsbeginsel is overgegaan tot de beslissing van uitwijzing met terugleiding.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet buigen op een gedegen onderzoek. Het verbaast toch om te lezen in de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet met zekerheid kan zeggen dat A.-M. in het tweede leerjaar zit. Hoe kan dan volgehouden worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoger belang van het kind zorgvuldig afwoog.

Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

5.3.6.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens tenslotte heeft directe werking in België. Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken het Verdrag te respecteren en iedere schending vermijden. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens staat boven iedere wetsbepaling.

5.3.7.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu verzoekers niet deugdelijk gehoord werden bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing en inreisverbod.

Verzoekers werden door de politie en een ambtenaar gehoord op datum van 08/01/2019.

Hij heeft toen ondermeer melding gemaakt van de specifieke noden van zijn dochter A.-M.. Evenwel blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op datum van 04/12/2018 in een regularisatiebeslissing had geoordeeld dat het hoger belang van het kind niet geschonden wordt bij terugkeer. De motieven van deze beslissing werden, hoewel zij reeds genomen waren, echter pas betekend op 08/01/2019, om 09.01 uur.

Verzoekers zien bijgevolg niet in hoe zij door gehoord te worden op 08/01/2019 de voor hen nadelige beslissingen had kunnen vermijden.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet van plan was om de besluitvorming dat verzoekers uitgewezen dienden te worden, nog te veranderen.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds had besloten dat het hoger recht van het kind niet geschonden was.

Het horen was een pure formaliteit. Deze kan onmogelijk gelden als een zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

5.3.8.

De verzoekers hebben onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familielevens in de zin van het artikel 8 E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, onmiddellijk toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Het is dan ook in het licht van deze zeer snelle gang van zaken dat de verzoeker vraagt tot het toekennen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing dd. 08/01/2019.

Immers worden de verzoekers nu aangehouden met het oog op verwijdering en terugleiding.

Hoe kunnen de verzoekers hun rechten nu nog gewaarborgd zijn?

Er kan onmogelijk sprake zijn van een daadwerkelijke toetsing die de bestreden beslissing vooraf ging.

De verzoekers beroepen zich bijgevolg op artikel 13 EVRM dat bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

De verzoekers hebben een beschermenswaardig gezinsleven en privé-leven in België.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Deze belangenafweging, zeker als het gaat om de belangenafweging die gemaakt moet worden met betrekking tot het hoger belang van het kind, is caduuk.

Het artikel 8 E.V.R.M. is geschonden.

5.3.9.

De bestreden beslissingen zijn niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoekers en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoekers.

De schorsing van de bestreden beslissingen wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

3.3.2.2. Het kernbetoog van verzoekers is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen onzorgvuldig te werk is gegaan en er niet voldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van hun kinderen noch met hun gezins- en privéleven.

3.3.2.3. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten steunen op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig

paspoort noch van een geldig visum op het moment van hun arrestatie, hetgeen niet wordt betwist en steun vindt in het administratief dossier. Aldus werd terecht vastgesteld dat verzoekers op onregelmatige wijze in het Rijk verblijven.

3.3.2.4. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken; de staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Tevens dient het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in overweging te worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

De Raad herinnert er aan dat het beginsel van het (hoger) belang van het kind een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Volgens het EHRM vormt het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging, is het op zichzelf niet beslissend maar moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Een belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Tevens benadrukt de Raad dat volgens het EHRM Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad gaat daarbij na of de verwerende partij zich bij de

belangenafweging voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en een kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Dezelfde beginselen gelden voor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat artikel 8 van het EVRM weerspiegelt.

3.3.2.5. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

3.3.2.6. De bestreden bevelen, en dus de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, gelden voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

3.3.2.7. Wat betreft het welzijn van de kinderen, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het is dan ook niet ten onrechte dat de verwerende partij in de bestreden bevelen van 8 januari 2019 en in de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018 wijst op het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders in deze, zoals de vaststelling dat de ouders nooit een onbepaald verblijfsrecht hebben gehad, sinds 2012 op onregelmatige wijze op het grondgebied verblijven en zich bewust moesten zijn van de gevolgen van hun voorlopig en precair verblijf in België waarin de scholing van hun kinderen plaatsvond.

Deze primaire verantwoordelijkheid van ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich onder geldige verblijfstitel op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen.

Van belang is de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2019 werden genomen in navolging van de beslissing van 4 december 2018 waarbij de aanvraag om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze onontvankelijkheidsbeslissing werd door de verwerende partij besloten dat de elementen en omstandigheden die verzoekers hadden uiteengezet in hun verblijfsaanvraag van 14 mei 2018 om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Wanneer wordt geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor een vreemdeling om aldaar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, is het niet kennelijk onredelijk dat in navolging daarvan een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, waarin de illegaliteit van het verblijf wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

De bestreden bevelen dienen dan ook samen gelezen te worden met de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018, waarnaar verzoekers overigens zelf herhaaldelijk verwijzen in hun verzoekschrift.

3.3.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag van 14 mei 2018 onder meer hebben verwezen naar hun langdurig verblijf en integratie in België, hun gezins- en privéleven in België, alsook naar de scholing van de kinderen in België en de taalmoeilijkheden van de oudste dochter.

De verwerende partij overweegt als volgt in de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen nagenoeg geen band hebben met Armenië, dat hun oudste dochter al jaren in België naar school gaat en dat zij geen Armeens kan lezen of schrijven en dat voor de kinderen hun land België is omdat zij nooit anders gekend hebben. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gezien het feit dat zij sinds 17.10.2012 zich in illegaal verblijf genesteld hebben en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar de verklaringen van de logopediste van hun oudste dochter die aanhaalt dat het verwerven van talen moeizaam verloopt en dat het verwerven van het Armeens wellicht ook moeizaam zal verlopen en dat de logopedische hulp die hun dochter nodig heeft in Armenië niet te garanderen zou zijn. De voorgelegde getuigenverklaring van mevrouw E. die stelt dat zij gedurende één jaar les Armeens gaf aan de oudste dochter van het gezin maar dat het bijzonder moeilijk was voor haar om het Armeens onder de knie te krijgen, zou dit verder ondersteunen. Echter, betrokkenen tonen niet dat hun dochter bij een terugkeer naar Armenië, in een volledig Armeenstalige gemeenschap waarin alle dagelijkse activiteiten in het Armeens plaatsvinden, niet in staat zal zijn het Armeens aan te leren. Wat betreft de logopedische hulpverlening waaraan hun dochter nood heeft, betrokkenen tonen niet aan dat deze niet beschikbaar is in Armenië. Het is louter de mening van de logopediste dat deze hulp in Armenië niet te garanderen is. Bovendien mogen we toch aannemen dat de logopediste van betrokkene niet gekend is met de beschikbare hulpverlening in Armenië. Volledigheidshalve merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen, met name twee inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen en een deelcertificaat Breakthrough A+B op naam van mijnheer, niet afgeleid kan worden dat beide ouders het Nederlands op voldoende wijze machtig zijn om de opvoeding van de kinderen volledig in het Nederlands te laten plaatsvinden. Dit ondermijnt verder de bewering dat de kinderen het Armeens niet machtig zouden zijn of niet in staat zouden zijn het Armeens aan te leren. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun oudste dochter al jarenlang schoolplichtig zou zijn. De oudste dochter van betrokkene is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel - normaal gezien - in het tweede leerjaar. Betrokkenen leggen echter geen schoolattest voor dat betrekking heeft op het huidige schooljaar. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind opgestart werd en steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op hun jongste dochter de leerplichtige leeftijd pas bereikt op 01.09.2022. Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie, met name op het feit dat hun gezin bescherming geniet op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun rechten op dit vlak in het gedrang komen bij een terugkeer naar Armenië en dat Armenië deze rechten voor hun gezin niet kan garanderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire

post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name hun beider ouders evenals een broer en een zus van beiden. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen acht getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden. De getuigenverklaringen spreken zich over uit over de integratie van betrokkenen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie evenals artikel 22bis van de Belgische grondwet. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. We merken verder op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkenen maken een schending van artikel 22bis van de Belgische Grondwet of van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aldus niet aannemelijk.

Betrokkenen verwijzen in dit kader verder naar de 'général comment nr.14' van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag waarbij verschillende elementen (mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid en recht op onderwijs) in rekening gebracht dienen te worden. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt, kunnen betrokkenen zich niet rechtstreeks beroepen op dit verdrag. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot de aangehaalde elementen betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen in Armenië geen recht op onderwijs of op gezondheid hebben, evenmin tonen zij dat hun kinderen zich in Armenië niet met de nodige zorg en bescherming verder kunnen ontwikkelen, de familiale banden van de kinderen worden volledig behouden en bovendien bij een terugkeer naar Armenië uitgebreid naar hun maternale en paternale grootouders evenals oom en tante langs zowel vaders-als moederszijde. Betrokkenen maken

het aldus niet aannemelijk dat een terugkeer de belangen van hun kinderen schaadt, dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(....)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij ondertussen al meer dan acht jaar in België zouden verblijven, dat er een hoge mate van werkbereidheid zou zijn, dat mijnheer een werkbelofte voorlegt, dat mevrouw vrijwilligerswerk doet in de lokale kleuterschool, dat er sprake is van duurzame lokale verankering, dat verzoekers ingeburgerd zouden zijn, dat zij twee inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorleggen, dat zij hun attest van inburgering voorleggen, dat mevrouw een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer voorlegt, dat zij beiden Nederlands zouden spreken, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zouden hebben, dat mevrouw een attest voorlegt van gevolgde lessen ondernemerschapstraject en dat zij verschillende aanbevelingsbrieven voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

3.3.2.9. Dat in de bestreden bevelen van 8 januari 2019 slechts enkele paragrafen worden overgenomen uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018 waarbij het lijkt alsof voornamelijk de nadruk wordt gelegd op de verantwoordelijkheid van verzoekers voor het welzijn van hun kinderen, is ongelukkig.

Evenwel kan er geen abstractie worden gemaakt van het feit dat uit het geheel van de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen blijkt dat verwerende partij op kenbare wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het privé- en gezinsleven van verzoekers en dit op basis van de elementen die door verzoekers werden voorgelegd en waarvan verwerende partij kennis had.

De verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde elementen duidelijk de bindingen en integratie van verzoekers en hun kinderen in België afgewogen tegen de banden van verzoekers en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft de verwerende partij de belangen van verzoekers afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen.

In het bijzonder overweegt, het geheel van bovenvermelde beslissingen in acht genomen, de verwerende partij als volgt:

- De geboorte en het verblijf van de kinderen in België geeft geen automatisch recht op verblijf en maakt een terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk;
- Er zijn geen andere familieleden in België, terwijl bij terugkeer naar Armenië de familiale banden van de kinderen volledig worden behouden en bovendien uitgebreid naar hun maternale en paternale grootouders evenals oom en tante langs zowel vaders-als moederszijde;
- Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. De verwerende partij houdt hier uitdrukkelijk rekening met de verklaringen van de logopediste en mevrouw E. en overweegt hierbij dat:
 - o de kinderen via hun ouders een band met Armenië hebben en dat er kan worden uitgegaan dat zij de kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht;
 - o dat niet wordt aangetoond dat de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal;
 - o dat wat betreft de taalmoeilijkheden van de oudste dochter, verzoekers niet aantonen dat hun dochter bij terugkeer naar Armenië, in een volledig Armeenstalige gemeenschap waarin alle dagelijkse activiteiten in het Armeens plaatsvinden, niet in staat zal zijn het Armeens aan te leren;
 - o dat verzoekers niet aantonen dat de logopedische hulpverlening waar hun dochter nood aan heeft, niet beschikbaar is in Armenië: dat de logopediste meent deze hulp niet beschikbaar is in Armenië is slechts een mening en bovendien blijkt niet dat de logopediste bekend is met de beschikbare hulpverlening in Armenië;
 - o dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat de ouders het Nederlands op voldoende wijze machtig zijn om de opvoeding van de kinderen volledig in het Nederlands te laten plaatsvinden, hetgeen de bewering ondermijnt dat de kinderen het Armeens niet machtig zouden zijn of niet in staat zouden zijn om het Armeens aan te leren.

- Verzoekers tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, verder behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is;
- Verzoekers tonen onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Evenmin tonen zij aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen;
- Verzoekers tonen niet aan dat hun kinderen zich in Armenië niet met de nodige zorg en bescherming verder kunnen ontwikkelen;
- De jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving;
- Verzoekers verduidelijken niet concreet noch tonen zij aan dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt;
- De elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet worden aanvaard als een omstandigheid die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging in te dienen;
- De loutere omstandigheid dat verzoekers de afgelopen 8 tot 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België, geeft verzoekers geen gerechtigde verwachting tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.10. Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst, los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders.

Verzoeker citeren nogmaals uit de verklaringen van de logopediste en mevrouw E. en herhalen dat de oudste dochter een taalstoornis heeft waardoor het voor de dochter bijzonder moeilijk zal zijn om zich te integreren in Armenië en de taal te leren. Dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat de verwerende partij zich niet voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind of deze kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. Uit het geheel van de bestreden bevelen en de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van de betrokken kinderen en de ernst van de moeilijkheden waarmee ze eventueel kunnen worden geconfronteerd in het land van herkomst, inclusief de taalstoornis van de oudste dochter. De verwerende partij heeft rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als de gastland, de duur van hun verblijf in België, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en hun aanpassingsvermogen. Bijgevolg heeft de verwerende partij een algehele beoordeling gemaakt van de individuele omstandigheden die de situatie van verzoekers' kinderen kenmerken en besloten dat, rekening houdend met de taalstoornis van de dochter, verzoekers niet aantonen dat de dochter het Armeens niet zal kunnen leren en aansluiting vinden op school.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij niet aantoont dat logopedie wel degelijk beschikbaar is in Armenië en dat zij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing. Zij menen verder dat een "best interest assessment" met betrekking tot de kinderen niet tot stand is gekomen.

De Raad wijst erop dat verzoekers de ruime mogelijkheid hadden om in de verblijfsaanvraag van 14 mei 2018 naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Zij konden daarbij diverse elementen zoals bescherming, ontwikkeling, onderwijs, mening en identiteit van de kinderen bespreken alsook aantonen dat de benodigde logopedische hulpverlening niet beschikbaar is in Armenië. Door het indienen van deze verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben verzoekers in wezen op proactieve wijze hun hoorrecht uitgeoefend. Het kwam aan verzoekers toe om in het kader van deze verblijfsaanvraag zorgvuldig te zijn en alle elementen voor te leggen die zij nuttig achten om hun aanvraag te rechtvaardigen.

De verwerende partij kon er dan ook van uitgaan te beschikken over alle relevante elementen om met volledige kennis van zaken te beslissen. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag van 14 mei 2018 weliswaar hebben vermeld dat hun dochter logopedische hulpverlening behoeft, doch zelf hebben nagelaten aan te tonen dat deze logopedie in Armenië niet beschikbaar is. Verder stelt de Raad vast dat uit de algehele beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekers' kinderen, terecht blijkt dat verzoekers niet concreet hebben verduidelijkt noch aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt.

Verzoekers kunnen in casu niet verwachten dat, nadat de onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen over de verblijfsaanvraag van 14 mei 2018, de verwerende partij in het kader van de daarop bestreden bevelen een ruimer onderzoek voert dan wat reeds werd onderzocht in het kader van de voorafgaande verblijfsaanvraag. Dit geldt in deze zaak des te meer nu verzoekers zich beperken tot een theoretisch betoog en geen begin van bewijs leveren dat de benodigde logopedische hulpverlening niet beschikbaar zou zijn in Armenië.

3.3.2.11. Er wordt dan ook niet aangetoond dat de verwerende partij in de bestreden bevelen zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat *“er geen concrete elementen voor[liggen] dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden”*.

De Raad herinnert er aan dat waar een vreemdeling zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld of gesticht op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, quod in casu, hij niet automatisch aanspraak kan maken op een bescherming tegen verwijdering en toelating tot verblijf, tenzij in uitzonderlijke situaties. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij de algehele belangenafweging is nagegaan of er sprake is uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM teweeg brengen, in het bijzonder of er omstandigheden aanwezig zijn, zoals een privé- of gezinsleven, die het verzoekers zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, quod non in casu. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om vervolgens verzoekers te bevelen om het grondgebied te verblijven.

3.3.2.12. Verzoekers klagen aan dat zij pas in kennis werden gesteld van de concrete weigeringsmotieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018 nadat zij al waren gehoord in het kader van de bestreden bevelen van 8 januari 2019.

De Raad herinnert eraan dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoeker reeds de gelegenheid heeft gehad om zijn standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken, quod in casu (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Verzoekers klagen verder aan dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018 reeds door de verwerende partij werd geoordeeld dat er geen schending is van het belang van het kind bij terugkeer naar het land van herkomst terwijl zij op 8 januari 2018 nog moesten worden gehoord in het kader van de bestreden bevelen. Zij menen dat de verplichte toetsing in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook louter een formele afhandeling was.

De Raad merkt op dat waar een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60). Verzoekers dienden dan ook niet noodzakelijkerwijze opnieuw te worden gehoord in het kader van de afgifte van bestreden bevelen, nu deze bestreden bevelen nauw verbonden zijn met de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018.

Verzoekers wijzen tenslotte nog op een aantal elementen die expliciet in overweging hadden moeten worden genomen in het kader van hun hoorrecht, dat volgens hen een pure formaliteit was.

De Raad stelt vast dat de concrete elementen die verzoekers opsommen, zoals de taalstoornis van de oudste dochter, reeds werden meegenomen zowel in de onontvankelijkheidsbeslissing als in de bestreden bevelen, die als een geheel moeten worden samengelezen, zoals hierboven reeds uitgebreid uiteengezet.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat uit de zin *“Betrokkenenes oudste dochter is leerplichtig sinds 01.09.2017 en zit dus momenteel – normaal gezien - in het tweede leerjaar.”* moet worden afgeleid dat de verwerende partij het hoger belang van het kind niet zorgvuldig heeft afgewogen, nu zij verder abstractie maken van de algehele beoordeling over het belang van de kinderen die blijkt uit de samenlezing van de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen, zoals hierboven toegelicht. Daaruit blijkt niet dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een *“algemene ongefundeerde stelling”* noch tot een stereotiepe redenering.

3.3.2.13. Verzoekers betogen eveneens dat zij wel een gerechtvaardigde verwachting hadden dat zij geregulariseerd konden worden. Zij verwijzen daarbij naar een regularisatiedossier van een Armeens gezin dat quasi identiek is.

De Raad stelt vast dat dit betoog volledig gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 december 2018 dat heden niet het voorwerp maakt van onderhavige vordering.

Verzoekers stellen dat zij eerstdaags een beroep zullen indienen tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing, hetgeen zij hebben gedaan op 16 januari 2018 door middel van een schorsings- en annulatieberoep. De Raad stelt evenwel vast dat hiermee geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard ging noch werden voorlopige maatregelen gevorderd. Bijgevolg wordt de Raad niet in de mogelijkheid gesteld om het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennis te nemen van het beroep bij tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. Deze nalatigheid om gebruik te maken van de openstaande beroepsprocedures in uiterst dringende noodzakelijkheid kan de Raad niet worden aangewreven. Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.14. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoekers geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend. Daarbij wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
(....)*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Om artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn te parafaseren: het betreft aldus de vraag of er redenen bestaan, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Dit risico moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 2° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De verwerende partij motiveert hierbij als volgt:

“Betrokkene werd op 26.05.2014 aangehouden en samen met zijn echtgenote en dochter overgebracht naar een FITT – woning te Zulte. Op 27.05.2014 ontsnapten betrokkene en zijn familie uit de FITT-woning. Zij toonden hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Het is daarom noodzakelijk om in afwachting van hun verwijdering betrokkene op te sluiten in een gesloten gezinsvoorziening te Steenokkerzeel.”

Alsook:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 26.05.2014.

Betrokkene werd nochtans op door de gemeente Brasschaat geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom verzoekers geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, met name omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekers door hun gedrag een risico op onderduiken vertonen.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het gegeven dat zij in 2014 uit een FITT woning zijn ontsnapt. Zij wijzen erop dat de familiale situatie ondertussen is veranderd, met name is er nu sprake van twee kinderen in plaats van één kind, dat de oudste dochter schoolloopt en dat bij haar een specifieke nood werd ontdekt. Zij merken tevens op dat er een belangrijk tijdsverloop is sinds het laatste bevel van 2014 en dat zij tijdens hun hoorrecht nogmaals hebben verklaard niet terug te kunnen naar Armenië omwille van het taalprobleem van hun dochter.

Met dit betoog tonen verzoekers echter niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekers veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is. Het betoog van verzoekers verleent immers geen enkele concrete indicatie dat zij vrijwillig gevolg zullen geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, des te meer nu zij volhouden niet naar Armenië terug te kunnen omwille van het taalprobleem van hun dochter. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat er alternatieve of preventieve maatregelen moesten worden overwogen om het risico op onderduiken te vermijden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van hun geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste gezicht niet.

In zoverre verzoekers lijken te betogen dat zij gehoord moesten worden over de modaliteiten van hun terugkeer, in casu een vrijwillige vertrektermijn, stelt de Raad vast dat verzoekers geen andere elementen aanbrengen die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Verzoekers beperken zich tot een louter theoretisch betoog zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij hadden willen aanvoeren.

3.3.2.15. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht prima facie niet wordt aangetoond.

Verzoekers tonen een schending van artikel 8 van het EVRM, artikelen 74/13 en artikel 22bis van de Grondwet of artikelen 7 en 24 van het Handvest op het eerste gezicht niet aan.

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden bevelen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Verder blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam overeenkomstig de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers' situatie in het licht van deze artikelen op het eerste gezicht niet blijkt. Een miskennis van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond. Verzoekers' betoog laat evenmin toe op het eerste gezicht een schending van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

3.3.2.16. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel handelt over de vasthouding van gezinnen met minderjarige kinderen. De Raad herhaalt dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

Waar verzoekers bekritisieren dat zij geen Sefor-ambtenaar kregen toegewezen, duiden zij evenwel geen concrete wetsbepaling aan die hierdoor geschonden zou zijn.

3.3.2.17. Aangezien verzoekers, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hebben aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekers in hun middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In hun verzoekschrift geven verzoekers als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zullen schenden, met name dat een gedwongen repatriëring naar Armenië tot gevolg zal hebben dat hun privé- en gezinsleven wordt geschonden alsook het hoger belang van de kinderen. Zij verwijzen naar de grieven supra uiteengezet.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grieven op basis artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, vervat onder punt 3.3.2. niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.
Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre gericht tegen de bestreden bevelen, af te wijzen.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de inreisverboden (bijlagen 13sexies).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In dit verband dient te worden gewezen op het artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat zij vastgehouden worden met oog op verwijdering naar Armenië en dat dit de huidige procedure rechtvaardigt.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel concreet gegeven aanbrengen waaruit blijkt dat hun onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor de inreisverboden met onmiddellijke ingang zouden moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Tegen voormelde beslissing kunnen de verzoekers een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat de verzoekers kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zouden ze inmiddels gedwongen teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst.

De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van de inreisverboden kan worden gevraagd.

Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest van 18 oktober 2018, met nummer 141/2018 uitdrukkelijk gesteld dat: *“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”*

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen deze inreisverboden, en dus een bespreking van de relevante middelonderdelen, zich opdringt.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverboden, dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES